

VELKÉ FINÁLE SÉRIE PÁTÁ VLNA

POSLEDNÍ HVĚZDA

A person stands on a rocky cliff, looking out over a vast, futuristic cityscape at sunset. The city is illuminated by a bright, golden light, and the sky is filled with dramatic, orange and red clouds. The person is silhouetted against the bright light of the setting sun.

RICK YANCEY

POSLEDNÍ HVĚZDA

PRAHA 2016

Přeložila:
RENATA HEITELOVÁ

Rick Yancey: Poslední hvězda
Vydání první
Copyright © 2016 by Rick Yancey
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2016 jako svou 2029. publikaci
Přeloženo z anglického originálu The Last Star vydaného nakladatelstvím
G. P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Random House LLC, New York,
v roce 2016

Český překlad © 2016 Renata Heitelová
Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová
Korektorka Daniela Čermáková

Přebal a vazba © 2016 by Allied Intergrated Marketing
Ilustrace na přebalu © 2016 by Allied Intergrated Marketing
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-0415-1

BARONET
Praha 2016

RICK YANCEY

**POSLEDNÍ
HVĚZDA**

Pro Sandy.
„Svět končí a zase začíná.“

„Ať nikdo nezoufá,
ani když v nejtemnější noci
vyhasíná poslední hvězda naděje.“

CHRISTOPH MARTIN WIELAND
Oberon

— DÍVKA, KTERÁ UMĚLA LÉTAT —

PŘED MNOHA LETY, když bylo jejímu tátovi asi deset, jel velkým žlutým autobusem do planetária.

Tam se pak strop nad ním rozletěl na milion jiskřících střepů světla. Údivem otevřel ústa. Malými prsty sevřel okraj dřevěné lavice, na níž seděl. Nad hlavou se mu točily tečky bílého ohně, čisté jako toho dne, kdy se Země vynořila jako zčernalý podřobaný balvan, průměrná planeta obíhající průměrnou hvězdu na okraji průměrné galaxie v nekonečném vesmíru.

Velký vůz. Orion. Velká medvědice. Monotónní bzučení hvězdářova hlasu. Dětské obličejce zvednuté vzhůru, otevřená ústa, nemrkající oči. Chlapec se cítil pod nesmírností umělé hvězdné oblohy velice nepatrný.

Na ten den nikdy nezapomněl.

O několik let později, když byla jeho dcera ještě malá holčička, běžela k němu na rozkolísaných oplácaných nožkách, se silnými malými pažemi zdviženými vzhůru, oči jí svítily radostným očekáváním. Volala: *Tati, tati!* Natahovala se k němu, doširoka roztahovala baculaté prstíky, vzpínala se k obloze.

Vyskočila, nebojácně se vrhla do prázdného prostoru, protože on nebyl pouze její otec – byl přece její *Táta*. On ji chytí. Nikdy by ji nenechal spadnout.

Křičela: *Poletím, táto, poletím!*

A vyletěla, vrhla se k nesmírné, bezmezné obloze, s otevřenou náručí vstříc nekonečnu, s hlavou zakloněnou spěchala k místu, kde se střetávaly údiv a hrůza, její jásot provázal radost z toho, že nic neváží a je volná, že je v bezpečí jeho náruče a naživu.

Cassiopeia.

Od toho dne v planetáriu, když její život dlel teprve kdesi patnáct let v budoucnosti, nebylo pochyb o tom, jak jednou bude své dceři říkat.

„POSEDÍM S VÁMI“

TOTO JE MOJE TĚLO.

V nejhlubším sálu jeskyně zvedá kněz poslední oplatek – už vyčerpал zásoby – k útvarům, které mu připomínají otevřenou dračí tlamu zamrzlou uprostřed řevu, výčnělky vypadají ve světle lampy jako zuby lesknoucí se červeně a žlutě.

Katastrofální následek boží oběti, kterou provedl vlastníma rukama.

Vezměte a jezte z toho všichni...

Potom vezme kalich s posledními kapkami vína.

Vezměte a pijte z něho všichni...

Půlnoc na konci listopadu. Malá skupina přeživších zůstává ukrytá v podzemních jeskyních, v teple a se zásobami, které jim vystačí až do jara. Už měsíce nikdo nezemřel v důsledku nákazy. Zdá se, že to nejhorší je za nimi. Jsou tam v bezpečí, v dokonalém bezpečí.

Pro tvou lásku tě prosím, ať přijímání tvého těla a tvé krve...

Tichá slova se rozléhají podzemím. Šplhají po hladkých stěnách, přelétávají podél úzkého průchodu k vyšším komorám, kde jeho souputníci upadli do neklidného spánku.

... není mým odsouzením, ale mou ochranou a lékem pro duši i tělo.

Už nemá víc chleba, nemá víc vína. Je to jeho poslední, konečné přijímání.

Tělo Kristovo ať mě zachová k životu věčnému.

Okoralý kousíček chleba mu změkne na jazyku.

Krev Kristova ať mě zachová k životu věčnému.

Kapky trpkého vína ho pálí v hrdle.

Pán v jeho ústech. Pán v jeho prázdném žaludku.

Kněz pláče.

Nalije pár kapek vody do kalichu. Ruka se mu třese. Vypije tu drahocennou krev rozředěnou vodou, pak šátkem vytře pohár do čista.

Hotovo. Nekonečná oběť skončila. Otře si tváře stejnou látkou, kterou vyčistil kalich. Lidské slzy a boží krev jsou neoddělitelné. Na tom není nic nového.

Šátkem vytře do čista i misku, pak vecpe látku do kalichu a odloží ho stranou. Stáhne si z krku zelenou štolu, opatrně ji přeloží a políbí. Práce kněze se mu líbila. Nejraději ze všeho měl mši.

Kolárek má vlhký potem, slzami, kolem krku mu je volný. Od vypuknutí nákazy, kdy opustil svou farnost a vydal se na stošedesátikilometrovou pouť k jeskyním severně od Urbany, ztratil osm kilo. Během cesty se k němu přidala řada následovníků – celkem přes padesát, ale třicet dva z nich podlehlo nákaze, než se dostali do bezpečí. Když se jejich smrt přiblížila, provedl svaté pomazání. *Ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí...* Na horká čela jim palcem dělal kříž. *Ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posilní.*

Krev, co jim prosakovala z očí, se mísila s olejem, kterým jim mazal víčka. Dým se valil přes otevřená pole, usazoval se v lesích a překrýval silnice jako led řeky v hluboké zimě. Požáry v Columbusu. Požáry ve Springfieldu a v Daytonu. V Huber Heights, v Londýně a ve Fairbornu. Ve Franklinu, Middletownu a Xenii. Světla z tisíců požárů večer zabarvila kouř do temně oranžova a obloha se svezla níž, až visela pár centimetrů nad jejich hlavami. Kněz procházel začouzenou krajinou s nataženou rukou, druhou si tiskl látku k nosu a ústům, zatímco mu po tvářích stékaly slzy hněvu.

Pod polámanými nehty mu zasychala krev, usazovala se v záhybech kůže na rukou a tuhla na podrážkách bot. *Už to není moc daleko*, povzbuzoval svoje ovečky. *Pojďme dál*. V průběhu cesty ho někdo přejmenoval na Otce Mojžíše, protože vedl svůj lid z mlhy kouře a ohně do zaslíbené země, do „Nejbarevnějších jeskyní Ohia“.

Ovšem že tam už byli lidé, aby je přivítali. Kněz to očekával. Jeskyně neshoří. Odolají nepřízni počasí. A nejlepší ze všeho je, že je snadné je bránit. V situaci po Příchodu se z jeskyní staly – hned po vojenských základnách a vládních budovách – nejoblíbenější destinace.

Shromáždili zásoby – vodu a trvanlivé potraviny, deky, obvazy a léky. Samozřejmě taky zbraně – pušky, pistole, brokovnice a spoustu nožů. Nemocné izolovali v přijímací místnosti nad zemí. Uložili je na lehátka, která umístili mezi regály z obchodu s dárkovým zbožím. Kněz je každý den navštěvoval, mluvil s nimi, modlil se s nimi, vyslechl si jejich zpovědi, poskytl svaté přijímání, šeptal slova, která chtěli slyšet: *Per sacrosancta humanae reparationis mysteria... Skrze svatá tajemství našeho vykoupení...*

Stovky zemřely, než umírání ustalo. Vykopali jámu tři metry širokou a devět metrů hlubokou jižně od přijímací místnosti, aby je spálili. Oheň doutnal ve dne v noci a puch z hořících těl se stal tak běžným, že ho sotva vnímali.

Nyní je listopad a v nejhlubším sále kněz vstane. Není vysoký, přesto se musí včas zarazit, aby se nepraštil hlavou do stropu nebo do kamenných zubů, které se ježí na okraji dračí tlamy.

Mše skončila, odejděte v pokoji.

Nechává za sebou kalich i šátek, misku i svou stólu. Teď už jsou to přežitky, relikvie z doby upadající do minulosti rychlostí světla. *Začínali jsme jako divo-*

cí obyvatelé jeskyní, pomyslí si kněz cestou k povrchu, a do jeskyní jsme se vrátili.

Dokonce i ta nejdelší cesta se uzavírá do kruhu, historie se vždycky dostane zpátky do místa, kde začala. Slova z misálu: „Pamatuj, že prach jsi a v prach se obrátíš.“

Kněz se vynořuje jako potápěč, který se prodírá k chrámu nebes třpytících se nad vodou.

V úzkém průchodu, který se mezi vlhkými kamennými stěnami stáčí mírně vzhůru, je podlaha hladká jako bowlingová dráha. Ještě před pár měsíci tu v řadě za sebou pochodovaly děti na školních výletech, přejížděly prsty po kamenných stěnách, očima vyhlížely nestvůry ve stínech, které se tvořily v skalních puklinách. Děti ještě dost mladé na to, aby věřily na příšery.

Kněz vstává z temných hlubin jako leviatan.

Cesta k povrchu vede kolem Divochovy pohovky a Křišťálového krále až do Velkého sálu, hlavní obyvací místnosti pro uprchlíky, a nakonec do Paláce bohů, jeho oblíbeného místa v jeskyních, kde krystalické útvary září jako zmrzlé střepy měsíčního světla a strop se smyslně vine jako vlny narážející na pobřeží. Tady, blízko povrchu, se vzduch ztenčuje, je sušší, zbarvený dýmem z ohňů, které se pořád krmí na světě, jež nechali za sebou.

Pane, požehnej tento popel, který si dáváme sypat na hlavu.

Hlavou se mu honí úryvky modliteb, fragmenty písní, litanie, požehnání a slova rozhřešení. *At' ti Pán odpustí všechno, čím ses provinil...* A z bible: „Sestoupil jsem ke kořenům horstev, závory země se za mnou zavřely navěky.“¹

Vzpomíná na kadidlo, jak se pálí v kadidelnici, na slabé jarní sluneční světlo, jak se tříští za znečištěným sklem. Na lavice, jež v neděli skřípají jako trup staré lodi daleko na moři. Na důstojný rytmus obdo-

bí, kalendáře, které řídily jeho život od chvíle, kdy byl mimino. Advent, Vánoce, půst, Velikonoce. Ví, že miloval špatné věci, rituály a tradice, okázalost a parádu, z které jiní obviňovali církev. On zbožňoval tu formu, a ne to, co se nacházelo uvnitř. Chléb, nikoli tělo.

Neznamenalo to, že byl špatný kněz. Byl tichý a skromný, věrný svému poslání. Rád pomáhal lidem. Ty týdny v jeskyních byly jedny z nejvíce naplňujících v jeho životě. Utrpení přivádí Pána k jeho přirozenému domovu, k jesličkám hrůzy a zmatku, bolesti a ztráty, kde se narodil. *Obrat' minci utrpení*, pomyslí si kněz, *a spatříš jeho obličej*.

Na okraji vstupu do Paláce bohů sedí hlídač, jeho statná postava se vyjímá proti třísti hvězd za ním. Obloha se po krutém severním větru, který předznamenává zimu, vyčistila. Muž má do čela staženou kšiltovku, na sobě obnošenou koženou bundu. V ruce drží dalekohled, na klíně mu leží puška.

Kývne knězi na pozdrav. „Kde máte kabát, otče? Dnes večer je chladno.“

Kněz se slabě usměje. „Půjčil jsem ho Agátě, myslím.“

Hlídač místo odpovědi zabručí. Agáta si věčně na něco stěžuje, nejčastěji z celé skupiny. Pořád je jí zima, stále má hlad. Pořád něco. Zvedne dalekohled k očím a prohlíží si oblohu.

„Viděl jste nějaké další?“ zeptá se kněz. Před týdnem zahlédli první šedostříbrný objekt ve tvaru cigarety, visel nehybně nad jeskyněmi několik minut, než tiše vylétl přímo vzhůru, zmenšoval se jako malá tečka v modrém moři. Další – nebo tentýž – se objevil o dva dny později, tiše klouzal nad nimi, dokud nezapadl za horizont. O původu těchto cizích letounů nikdo nepochyboval – obyvatelé jeskyní věděli, že nejsou pozemské – ovšem děsilo je tajemství jejich účelu.

Muž sklopí dalekohled a promne si oči. „Co se děje, otče? Nemůžete spát?“

„Ach, poslední dny moc nespím,“ odpoví kněz. „Mám moc práce.“ Nechce, aby si hlídač myslel, že si stěžuje.

„V zákopech ateistu nenajdete.“ Kliše visí ve vzduchu jako puch zkažených vajec.

„Ani v jeskyních,“ dodá kněz. Od chvíle, co se setkali, se snažil toho muže lépe poznat, ale je jako uzavřený pokoj s dveřmi bezpečně zamčenými zlostí, zármutkem a zoufalou obavou odsouzených žijících na vypůjčený čas. Měsíce se od toho nedalo odvrátit, nedalo se před tím skrýt. Pro jedny je smrt porodní asistentkou víry, pro jiné je její popravicí.

Hlídač vytáhne z náprsní kapsy balíček žvýkaček, opatrně jednu rozbalí a strčí si ji do úst. Spočítá zbývající kousky, než balíček zasune zpátky. Knězi nenabídne.

„Můj poslední balíček,“ řekne na vysvětlenou a přesune se na studeném kameni.

„Chápu to,“ poznamená kněz.

„Ano?“ Muž pohybuje čelistmi v hypnotickém rytmu, jak žvýká. „Opravdu?“

Suchý chléb, trpké víno – chuť mu ulpívá na jazyku. Mohl chléb rozpůlit, mohl víno rozdělit. Nemusel sloužit mši sám. „Věřím, že ano,“ odpoví drobný kněz.

„Já ne,“ promluví hlídač pomalu a rozvázně. „Nevěřím v nic, sakra.“

Kněz zrudne. Jeho tichý, rozpačitý smích připomíná pleskání dětských nohou po dlouhém schodišti. Nervózně se dotkne kolárku.

„Když vypadl proud, věřil jsem, že zase naskočí,“ pokračuje muž s puškou. „Všichni tomu věřili. Elektrizace se vypíná a zase zapíná. Tak to chodí. To je víra, že jo?“ Žvýká, nalevo, napravo, postrkuje jazykem zelenou hrudku tam a zpátky. „Pak dorazily zprávy z pobřeží, že

žádné pobřeží už neexistuje. Reno teď nabízí přímořské pozemky. Paráda. A co? Zemětřesení bývala i dřív. Tsunami taky. Kdo potřebuje New York? Co je tak úžasného na Kalifornii? Oťepeme se z toho. Věřil jsem tomu.“

Hlídač přikyvuje, hledí na noční oblohu, na studené žhnoucí hvězdy. Oči má vysoko, hlas nízko. „Potom lidé onemocněli. Antibiotika. Karantény. Dezinfekční prostředky. Nosili jsme masky a drhli si ruce tak, až jsme si sedřeli kůži. A přesto většina z nás zahynula.“

Muž s puškou pozoruje hvězdy, jako by čekal, že se zatřesou, uvolní z temné oblohy a zřítí se k zemi. Proč by neměly?

„Moji sousedi a kamarádi. Moje žena i děti. Věděl jsem, že nezemřou *všichni*. Jak by mohli zemřít *všichni*? Někteří lidé onemocní, ale většina ne, a zbytek se uzdraví, že je to tak? To je víra. Tomu jsme věřili.“

Hlídač vytáhne z boty velký lovecký nůž a špičkou si začne čistit nehty od bláta.

„Tohle je víra: Vyrostete a půjdete do školy. Najdete si práci. Oženíte se. Budete mít rodinu.“ Dokončí práci na jedné ruce, jeden nehet na jeden tah, potom začne čistit druhou. „Vaše děti vyrostou a půjdou do školy. Pak si najdou práci. Holky se vdají, kluci ožení. Začnou budovat rodinu.“ *Škráb, škráb, škráb, škráb, škráb*. Hřbetem ruky, v níž drží nůž, si posune výš čepici. „Nikdy jsem nebyl pobožný člověk, jak se tomu říká. Kostel jsem neviděl zevnitř už snad dvacet let. Ale vím, co je víra, otče. Víím, jaké to je něčemu věřit. Světla zhasnou a zase se rozsvítí. Záplavy přijdou a zase odejdou. Lidé onemocní a potom se uzdraví. Život jde dál. To je pravá víra, že jo? I když zahodíte ty vaše povídačky o nebi a peklu, o hříchu a spáse, tohle vám pořád zůstane. Dokonce i ten největší ateista tomuhle věří. Že život půjde dál.“

„Ano,“ přikývne kněz. „Život půjde dál.“

Hlídač vycení zuby. Vystrčí nůž proti knězově hru-

di a zavrčí: „Neslyšel jste ani jedno zatracené slovo, co jsem řekl. Víte, právě proto nemůžu lidi jako vy vystát. Zapalujete svoje svíčky, mumláte latinská zaklínadla a modlíte se k bohu, který tam není, nestará se, nebo je prostě blázen nebo sadista nebo obojí. Svět hoří, a vy velebíte hajzla, který to buď zosnoval, nebo dopustil.“

Malý kněz zvedne ruce, stejné ruce, kterými posvětil chléb a víno, jako by chtěl ukázat tomu muži, že jsou prázdné, že mu nechce nijak ublížit.

„Nepředstírám, že znám boží úmysly,“ promluví kněz a spustí ruce. Pozoruje nůž a cituje z Knihy Jobovy: „Hlásal jsem, čemu jsem nerozuměl. Jsou to věci pro mě příliš divuplné, které neznám.“²

Muž na něj dlouho hledí, rozpačitě, absolutně ztuhle, pouze v ústech převaluje žvýkačka, která už ztratila chuť.

„Budu k vám upřímný, otče,“ prohlásí klidně. „Právě teď mám chuť vás zabít.“

Kněz vážně příkyvuje. „Obávám se, že se to může stát. Až vám dojde pravda.“

Vezme z hlídačovy roztřesené ruky nůž a dotkne se jeho ramene.

Muž sebou trhne, ale neodtáhne se. „Jaká pravda?“ zašeptá.

„Tato,“ odpoví kněz a zabodne nůž hluboko do jeho hrudi.

Čepel je velice ostrá – snadno proklouzne košilí, zanoří se mezi žebra, než pronikne osm centimetrů do srdce.

Kněz si přitáhne muže na hrud' a políbí ho na temeno. *Ať ti Bůh odpustí hříchy a naplní tě pokojem.*

Za okamžik je po všem. Z ochablých rtů vypadne žvýkačka. Kněz ji zvedne a prohodí vchodem jeskyně. Položí muže na studenou kamennou podlahu a vstane. Vlhký nůž se mu v ruce třpytí. *Krev nové a věčné úmluvy...*

Kněz si prohlíží obličej mrtvého, srdce mu hoří zlostí a zhnusením. Lidská tvář je šeredná, nesnesitelně groteskní. Už nemusí dál skrývat svůj odpor.

Malý kněz se vrací do Velkého sálu po vychozené stezce do hlavní síně, kde se ostatní převrací a vrtí v neklidném spánku. Všichni kromě Agáty. Malá žena, ztracená v kabátu lemovaném kožešinou, který jí kněz půjčil, se opírá o zadní stěnu jeskyně, kudrnaté nemyté šedočerné vlasy má rozježené. V hlubokých vráskách na ošlehané tváři, okolo bezzubých úst a očí zapadlých v povadlé kůži se usadila špína.

Toto je lidstvo, pomyslí si kněz. Toto je jeho tvář.

„Otče, jste to vy?“ Její hlas je sotva slyšet, zní jak myši zapištění, jako zaječení krysy.

A toto je jeho hlas.

„Ano, Agáto. Jsem to já.“

Zamžourá na lidskou masku, kterou nosil od dětství, zahalenou stíny. „Nemůžu spát, otče. Posedíte se mnou chvíli?“

„Ano, Agáto. Posedím s vámi.“

2

PO DVOU VYNÁŠÍ OSTATKY svých obětí na povrch, každou svírá pod jednou paží a hází je do jámy. Pouští je bez ceremonií, než se vydá pro další náklad. Po Agátě pozabíjel všechny ostatní ve spánku. Nikdo se neprobudil. Kněz pracoval tiše a rychle, jistýma, pevnýma rukama. Jediný zvuk vydávalo trhání látky, jak se nůž nořil domů, do všech čtyřiceti šesti srdcí, až zůstalo bít pouze to jeho.

Za rozbřesku začíná padat sníh. Kněz stojí chvíli

venku a pozvedne obličej k obloze, prázdné a šedivé. Sníh se mu usazuje na bledých tvářích. Jeho poslední zima na velice dlouhou dobu. O jarní rovnodennosti se spustí kabina a on se v ní vrátí do mateřské lodi, kde počká na konečnou očistu od lidského zamoření – tu provedou ti, které k tomu úkolu vytrénovali. Až bude na palubě lodi, z poklidné prázdnoty bude sledovat, jak shazují bomby, které vymažou z povrchu zemského všechna města a vytřou do čista pozůstatky lidské civilizace. Apokalypsa, již si lidé představovali od chvíle, co nabyli vědomí, bude konečně doručena – nikoli rozhněvaným bohem, ale lhostejně, chladně, jako když ten malý kněz zanořil nůž do srdcí svých obětí.

Sníh na jeho pozvednuté tváři taje. Čtyři měsíce, než skončí zima. Sto dvacet dní, než dopadnou bomby, pak se rozpoutá Pátá vlna. Vyrojí se lidští pěšáci, které vycvičili k zabíjení vlastního druhu. Do té doby kněz zůstane tady, aby zabíjel zbývající přeživší, kteří proniknou do jeho teritoria.

Už je skoro po všem. Je to téměř za nimi.

Malý kněz sejde do Paláce bohů a ukončí svůj půst.

3

ESO

VEDLE MĚ BŘITVA zašeptal: „Uteč.“

Výstřel z jeho pistole mě ohlušil. Jeho terčem byla ta nejmenší věc, která je souhrnem všeho na světě, jeho kulka se stala mečem, který přeťal řetěz, jenž mě poutal k ní.

K *Pusince*.

Jak Břítva umíral, zvedl své měkké oduševnělé oči k mým a zašeptal: „Jsi volná. Utíkej.“

A já jsem běžela.

4

PRORAZÍM OKNO HLÍDKOVÉ věže a země se ke mně prudce přibližuje.

Když přistanu na betonu, nemám zlomenou ani jedinou kost. Necítím bolest. Nepřítel mě vylepšil, abych vydržela větší pády, než je tenhle. Naposledy jsem padala z patnácti set metrů. Tohle je proti tomu hračka.

Jakmile dopadnu na zem, vyskočím na nohy a proběhnu okolo věže, utíkám po přistávací dráze k betonové bariéře a plotu s ostnatým drátem. Vítr mi hvízdá v uších. Jsem teď rychlejší než nejrychlejší zvíře na Zemi. Gepard je ve srovnání se mnou pomalý jako želva.

Strážce na hranicích pozemku mě musí vidět a muž ve strážní věži taky, nikdo však nestřelí, nikdo nevydal rozkaz mě sejmout. Pádím ke konci přistávací dráhy jako kulka, co vyletěla z ústí pistole.

Nechytí tě. Jak by tě vůbec mohli někdy chytit?

Procesor v mém mozku vše spočítal, než jsem vůbec dopadla na zem, a předal informace tisícům mikroskopických parazitů v mé svalové soustavě. Nemusím přemýšlet o rychlosti, načasování nebo místě útoku, jádro to provádí za mě.

Na konci ranveje skočím. Bříšky chodidel na okamžik přistanu na betonové bariéře, vzápětí se odrazím k plotu. K obličejí se mi přibližuje ostnatý drát. Moje prsty vklouznou do pěticentimetrové škvíry mezi smyčkami drátu a vrchní tyčí, aby provedly salto přes

vrchol plotu. Letím nohama napřed, s prohnutými zády a roztaženými pažemi.

Přistanu na nohou a znovu naberu plnou rychlost, stovky metrů otevřeného prostoru mezi plotem a lesem překonám za necelé čtyři vteřiny. Nepronásledují mě kulky, neslyším ani motor helikoptéry. Stromy se za mnou zatáhnou jako závěs a moje nohy běží po kluzké nerovné zemi s jistotou. V řece přede mnou rychle proudí tmavá voda. Jak ji překračuju na opačný břeh, připadá mi, že se moje nohy sotva dotýkají hladiny.

Na druhé straně se stromy rozestupují do otevřené tundry. Rozlehlá pustina se rozkládá až k horizontu na severu. Tady se ztratím a schovám, nikým nerušená.

Jsem volná.

Běžím celé hodiny. Dvanáctá soustava mě udržuje, posiluje moje kosti a klouby. Podporuje moje svaly, dodává mi sílu, odolnost, neutralizuje mou bolest. Všechno, co musím udělat, je poddat se jí. Musím jí důvěřovat a přežiju.

VQP. Ve světle stovek hořících těl si Břítva vyřezal do paže tato písmena. *VQP. Vincit qui patitur. Zvítězí ten, kdo vytrvá.*

Některé věci, řekl mi té noci, než umřel, včetně těch nejmenších, mají cenu všeho na světě.

Břítva věděl, že bych Pusinku nikdy neopustila a ne nechala ji trpět. Nikdy bych od ní neutekla. Měla jsem vědět, že mě zachrání tím, že mě zradí. Dělal to tak už od samého začátku. Zabil Pusinku, abych mohla žít.

Všemi směry se rozprostírá jednotvárná krajina. Slunce klesá k okraji čisté oblohy. V ostrém větru, co mě kouše do tváře, mi zamrzají stékající slzy. Dvanáctá soustava vás může ochránit od bolesti těla, ale je bezmocná proti bolesti duše.

O několik hodin později ještě pořád běžím, zatímco se stmívá a objevují se první hvězdy. Na horizon-

tu spatřím vesmírnou loď, zelené oko bez víčka shlíží dolů. Před ní neuteču, ani se neskryju. Nedosažitelná, neotřesitelná. Dlouho poté, co se poslední člověk rozpadne na prach, bude tam, nesmířitelná, nepřekonatelná, nepoznatelná. Bůh byl sesazen z trůnu.

Běžím dál. Přes prehistorickou krajinu, člověkem nedotčenou, světem, jaký býval předtím, než důvěra a spolupráce pustila z řetězu monstrum růstu. Nyní se svět stáčí zpátky do podoby, jakou měl, než jsme ho znali. Ráj se ztratil, ráj se vrátil. Vzpomenu si na Voschův úsměv, smutný a zahořklý. *Spasitel. To jsem?*

Běžím vstříc ničemu, utíkám před ničím, prázdnou krajinou, čistě bílou pod nesmírnou lhostejnou oblohou. Teď už to chápu. Myslím, že tomu rozumím.

Potřebovali snížit lidskou populaci na udržitelný počet, pak z ní vymýt lidkost, protože důvěra a spolupráce jsou skutečnou hrozbou pro delikátní rovnováhu přírody, nepřijatelnými hříchy, které vedou svět na okraj propasti. Jiní usoudili, že jediný způsob, jak zachránit svět, je vyhladit civilizaci. Nikoli zvnějšku, ale zevnitř. Jediná možnost, jak vyhladit civilizaci, je změnit lidskou podstatu.

5

DÁL JSEM BĚŽELA pustinou. Zatím mě nikdo nepronásledoval. Jak dny ubíhaly, tím míň jsem se obávala, že přiletí vrtulníky a vypustí útočné týmy, a víc jsem si dělala starosti s tím, abych zůstala v teple a našla čerstvou vodu a proteiny, které jsem potřebovala, abych udržela naživu křehkého hostitele dvanácté soustavy. Vyhrabávala jsem díry, v kterých jsem se ukrý-

vala, stavěla jsem si přístřešky, kde jsem spala. Broučila jsem větve do špičatých oštěpů a lovila králíky a losy, jejich maso jsem jedla syrové. Neodvážila jsem se rozdělat oheň, i když jsem věděla jak. V táboře Ráj mě to nepřítel naučil. Nepřítel mě naučil všechno, co jsem potřebovala vědět o přežití v pustině, a pak mě vybavil cizí technologií, která pomohla mému tělu s adaptací. Trénovali mě, jak zabíjet a jak se ubránit. Vyškolili mě v tom, co lidé po deseti staletích spolupráce a důvěry zapomněli. Naučili mě, co je to strach.

Život je kružnice spojená strachem. Strachem kořisti a strachem predátora. Beze strachu by život neexistoval. Jednou jsem se to pokusila vysvětlit Zombiemu, ale myslím, že to nepochopil.

Vydržela jsem v divočině čtyřicet dní. Ne, ta symbolika mi neušla.

Mohla jsem vydržet déle. Dvanáctá soustava by mě udržela naživu i přes sto let. Královna Marika, nesporná panovnice bezvýznamné oblasti, osamělá prastará lovkyně by jako bezcitná slupka ohryzávala suché kosti zahynulých zvířat, než by soustava nakonec zkolabovala a její tělo by se rozpadlo nebo bylo sežráno mrchožrouty, její kosti rozházené jako neznámé runy v opuštěné krajině.

Vracela jsem se. To už jsem si uvědomila, proč nepřicházejí.

Vosch byl dva tahy přede mnou. Pusinka teď byla mrtvá, ale mě pořád vázal slib, který jsem nikdy nedala, k člověku, jenž už pravděpodobně nebyl mezi živými. Pravděpodobnost se však stala bezvýznamnou.

Věděl, že bych nemohla opustit Zombieho, když existovala šance, že bych ho mohla zachránit.

Byl pouze jediný způsob, jak ho zachránit. Vosch to věděl taky.

Musela jsem zabít Evana Walkera.